

Kronika

Květen 1945 ve Vestci

Již delší dobu se zabývám myšlenkou, že stávající nadpis kronika, který vás provázel několik let změním a přemístím se po časové přímce do současnosti.

Mým záměrem je vás seznámit například s významnými osobami, které žijí tady mezi námi a jejichž věhlas přesáhl hranice Vestce. Také bych ráda prostřednictvím této rubriky chtěla nahlédnout do okénka místních firem, které zde provozují svou živnost. Nejde mi o jejich reklamu, naopak, podobně jako v minulém článku o rodinné firmě Jirákových, tak i v budoucnu hodlám stejným způsobem nabídnout šanci dalším.

Ale okolnosti tomu nakonec chtěly jinak, a to díky jednomu poloanonymnímu dopisu, který poslal jakýsi „děda Semerád“ nejprve do redakce MF na Smíchově a pak do deníku „Aha“.

Zmíněného dědu jsme nakonec identifikovali jako Jaroslava Semeráda, který se ve Vestci narodil. Letos mu bylo 78 let, bydlí v Praze a je dosud stále velmi aktivní, dokonce ještě chodí do zaměstnání.

Ve svém dopise vzpomíná na květnové události v roce 1945 ve Vestci a připomíná dramatickou událost, kterou prožil s ostatními vesteckými muži v revolučních dnech. Tehdy se podruhé ve svém životě narodil.

5. 5. 1945 vypukla v Praze revoluce. Rozhlas jako jediné informační medium naléhavě volal o pomoc pro bojující město. Desetitisíce Pražanů vyšly do ulic. Během jediného dne a noci vyrostlo v našem hlavním městě na 3000 improvizovaných barikád.

Výňatek z dopisu pana Semeráda

6. 5. 1945 jsme na výzvu rozhlasu postavili u osady Šátalka na benešovské ulici (tehdy státní) barikádu ze zemědělských strojů, kotle z mlátičky a různého harampádí. Navečer přijely z cvičiště od Neveklova německé tanky, barikádu rozsekaly a jely na Prahu.

K tomuto odstavci mají místní pamětníci připomínku. Zůstalo prý pouze u myšlenky. Smutná zkušenost psárských občanů, kterým se tato horlivost krutě vymstila, přesvědčila vestecké, že se barikáda nakonec nestavěla a německým tankům se odpor v průjezdu na Prahu nekladl.

Dále z dopisu...

Tím, že jsme bránili v jejich postupu, zajala nás jednotka SS, která jela na motocyklech s přívěsem a kulomety. Jejich počet byl značný. Ve Vestci zůstalo asi 30 esesáků, ostatní mířili ku Praze.

A jak se situace dále vyvíjela?

Všichni vestečtí muži ve věku od 16 - 60 let (asi 30 mužů) se museli shromáždit do sálu hostince " U Klimešů ".

Dále pan Semerád ve svém vyprávění pokračuje.

Následující den ráno nás vyvedli na hřiště za obcí, kde jsme kopali směrem na Prahu hluboké jámy pro kulometry. V noci ze 7. 5. na 8. 5. nás přemístili z hostince do stodoly statku č.11. Zde jsem do pěti hodin čekali, co se bude dít. Pak nás vyvedli do hluboké úvozové cesty směrem na Zdiměřice. Zde jsme museli sedět a ti kluci (opravdu kluci) od SS chodili kolem nás se samopaly a pancéřovými pěstmi. Naše čekání v lijáku (připomínám, že celou tu dobu od 6. 5. pršelo), možná i na smrt, trvalo do rozednění. Ten čas, to čekání bylo pro nás strašné. Ale.... pak přišel vyšší důstojník Wehrmachtu a po celé obhlídce pravil: "fi ksintl, je po fálce, putete domů, aufstehen und marschieren nach gasthaus". Ještě teď, po dvašedesáti letech to přesně tak v noci slyším. Snad bylo naše štěstí v tom, že velící frajtr SS se v hospodě opil (nebo byl opit), takže těm osmnáctiletým klukům nepřišel dát rozkaz. Snad? Tolik z dopisu dědy Semeráda.

Nabízí se i jiná varianta, která poskytuje jiný pohled na tuto událost. Vyslechla jsem ji od místních pamětníků. V onu kritickou dobu, kdy bylo cítit, že se blíží konec války, se prý údajně po Šeberově pohyboval nějaký občan převlečený do hasičské uniformy. Právě tato podezřelá osoba se stala předmětem dalšího vyšetřování a rozsáhlého pátrání v okolí. Snad?

Blanka Pašková